

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 28 лютого 2006 року № 8 (120)

НАК "НАФТОГАЗ УКРАЇНИ" ПРАЦЮЄ НА ДОБРО

23 лютого в Укрінформі голова НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко провів прес-конференцію, у ході якої поінформував журналістів про діяльність компанії у напрямі впровадження нових технологій. Зокрема, презентовано перспективну програму "Рідний дім", реалізація якої розпочнеться в кожному регіоні країни найближчим часом. Прикладом успішного початку проекту "Рідний дім" є Алчевськ, де зараз працюють 1,5 тис. фахівців "Нафтогазу України". Щодня вони запускають нову систему опалення в 50–70 квартирах, при цьому відчувають повну підтримку населення і держави. "Проект "Рідний дім", без перебільшення, — порятунок України в питанні енергозбереження, соціального захисту населення та економії коштів громадян на оплаті за газ і тепло", — підкреслив Олексій Івченко.

Закінчення на 3-й стор.

ЗАЯВА
ГОЛОВНОГО ПРОВОДУ КУН

Останнім часом із вуст представників різних політичних сил лунає критика на адресу керівника НАК "Нафтогаз України", Голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка. Не відстають від них і журналісти деяких ЗМІ, котрі подають інформацію однобоко та упереджено, часто перекручуючи факти. Безперечно, напередодні виборів ніхто не пропустить нагоди поспекулювати на животрепетній газовій темі. Проте абсолютно неприпустимо переходити при цьому на персоналії та зневажливий тон щодо Конгресу Українських Націоналістів і націоналістичної ідеї загалом.

Обурює, що подібні заяви дозволяють собі робити сили, котрі пліч-о-пліч стояли з нами на Майдані. Так, член політради партії "Пора" Євген Золотарьов 15 лютого на прес-конференції у Києві, поставивши в один ряд українських націоналістів з комуністами, образив почуття та осквернив пам'ять сотень тисяч наших співвітчизників, які поклали своє життя в боротьбі за незалежність України з комуністичним режимом. Ми вимагаємо вибачень від партії "Пора" за образу не лише Голови та всіх членів Конгресу, а й тих багатьох українців, які є прихильниками національної ідеї.

Ми заявляємо, що у своїй діяльності на посаді Голови НАК "Нафтогаз України" Олексій Івченко керується виключно національними інтересами України, а не пристосовується до вимог олігархічно-політичних кланів, що досі мали прямий зиск з українських енергетичних потреб.

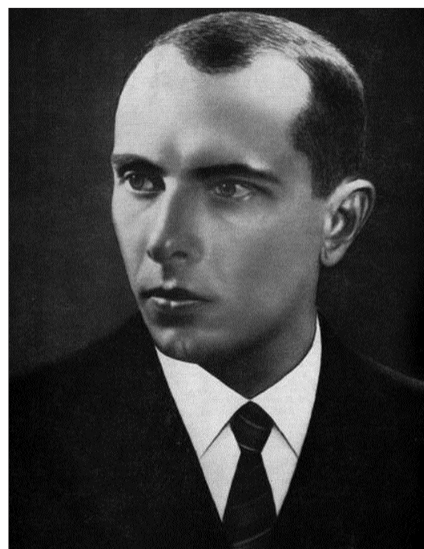
Процес, що сьогодні відбувається всередині України: неконституційне відправлення у відставку уряду Єханурова, тиск на міністрів та чиновників вищого рангу, ініційований та керований з-поза меж України. Кремлівські "ляльководи" вміло керують своїми українськими васалами, розхитуючи українську державність.

Адже саме з діями українського уряду, спрямованими на захист національних інтересів України, боротьбу з корупцією та припиненням грабунку держави, пов'язані заяви та дії опозиційних політиків України, яким не до вподоби рішучі кроки української влади.

У зв'язку з цим Конгрес Українських Націоналістів закликає політичні партії, які ведуть переговори щодо створення коаліції демократичних сил у парламенті, не підтримувати реваншистських намірів опонентів і залишатися толерантними стосовно своїх політичних партнерів.

СУСПІЛЬСТВО

ХОЧЕМО ПРАВДИ!

Під час виборчих перегонів значно активізуються політичні сили, мета яких — за будь-яку ціну втягнути Україну в новітню Російську імперію. Служителі Кремля: Партія регіонів, КПУ, СДПУ(о) та їм подібні відзначаються особливою брехнею, вдаються до нечуваних перекручувань історичних фактів, чим свідомо створюють напруження у нашому суспільстві. Так, 17 лютого цього року мільйонним тиражем у Дніпропетровську вийшов спецвипуск газети "Народная правда", в якій надрукована суцільна неправда про національно-визвольну боротьбу ОУН-УПА та її провідників. Імперський окупант завжди поборював національно-визвольну боротьбу, оббріхуючи через свій ідеологічний рупор істинних героїв України І. Мазепу, С. Петлюру, С. Бандеру, які поклали свої життя на вівтар свободи України.

А хто ж ви, ті, хто сьогодні сіє неправду в нашому суспільстві, роздмухуючи імперське кадило? Чи не ви та ваші предки проливали ріки крові волелюбних народів, ведучи загарбницькі війни в Україні, країнах Балтії, у Фінляндії, Угорщині, Чехословаччині, Афганістані, Чечні, Дагестані...

Українцям пора дізнатися правду про наших героїв, а правоохоронцям дати належну оцінку діям "п'ятої колони" в Україні, яка розпалює міжнаціональну ворожнечу і виступає з гаслами проти незалежної Української держави.

Хто ж він, провідник українського національно-визвольного руху, про геройчний чин якого знає весь світ, і кого люто ненавидять вороги української нації?

1 січня 1909 року в селі Старий Угринів на Івано-Франківщині в багатодітній родині священика Андрія Бандери з'явився на світ той, чиїм ім'ям назвали ціле покоління звитяжців, весь український народ.

Навчався Степан Бандера у Стрийській гімназії, потім у Львівській політехніці і ще юнаком став на шлях боротьби за права народу, за волю України. Був активістом Союзу Української Націоналістичної Молоді і Української Військової Організації, а зі створенням Організації Українських Націоналістів у 1929 р. — одним із перших її членів в Україні. На початку 1933 року 24-річний Степан Бандера став Крайовим Провідником ОУН.

За активну боротьбу проти польських поневолювачів окупанти засудили Степана Бандеру на кару смерті, замінену довічним ув'язненням, з якого він вийшов з розвалом Польщі у 1939 році і одразу ж включився в революційну боротьбу. У квітні 1941 року на Другому Великому Зборі ОУН був обраний Головою Проводу революційної ОУН.

З ініціативи ОУН як організатора і авангарду визвольної боротьби українського народу 30 червня 1941 року у Львові було проголошено Акт відновлення Української Держави і сформовано Українське Державне Правління на чолі з Ярославом Стецьком. Це не входило в плани хижої гітлерівської Німеччини, і проти українських патріотів був розв'язаний масовий лютий терор, на який ОУН відповіла створенням Української Повстанської Армії. Європа 1930-50-х років не знала таких яскравих прикладів героїзму та самопожертви, які дала рішуча і безкомпромісна боротьба ОУН-УПА. Тільки ОУН, при відсутності власної держави, змогла мобілізувати під час Другої світової війни під гаслом "Свобода народам! Свобода людині!" українську націю та інші поневолені народи на боротьбу з німецькими, російсько-більшовицькими, румунськими, польськими та мадярськими окупантами. Її організаційним та ідейним Провідником був Степан Бандера.

Від рук нацистів загинули тисячі членів ОУН-УПА по всій Україні. Степан Бандера, Ярослав Стецько та інші чільні діячі ОУН були ув'язнені в концтаборі смерті Заксенгавзен, звідки зуміли вирватися лише в кінці 1944 року.

Закінчення на 2-й стор.

ОЛЕКСАНДР СИЧ: "Я ПЕРЕМОЖУ!"

Олександр Сич запам'ятався іванофранківцям своїм невтомним веденням протестних акцій під час помаранчевої революції. Він першим заявив про участь у виборній кампанії на посаду міського голови. Його підтримали місцевий виборчий блок "Національний вибір", до якого, зокрема, увійшли КУН та УРП "Собор", Громадянська партія "Пора" і низка молодіжних організацій. Зараз на перемогу Олександра Сича працюють два шта-би — центральний і молодіжний. Хоча ці назви умовні, бо і в одному, і в іншому зібралося багато молодих людей. Олександр Сич упевнений, що місту потрібне нове дихання. Він переконаний, що переможе на виборах.

– Пане Олександре, чим зумовлене Ваше рішення кандидувати на посаду Івано-Франківського міського голови, бо, без перебільшення, воно здивувало багатьох?

– Я маю достатній досвід політичної діяльності – 15 років, близько 10 років управлінської роботи, добре знаю правила політичної і владної гри. Настав той момент, коли я зробив для себе висновок: більшість із тих правил мені не подобаються, вони не відповідають моїм життєвим, моральним принципам, моєму світогляду. Отже постав перед вибором: або взагалі пориваю з політичною діяльністю й починаю займатися іншою – науковою, публіцистичною тощо, або ж, щоб не спрацював закон втрати політичної енергії, прийму інше рішення. Я це рішення прийняв і переходжу на новий етап своєї політичної управлінської діяльності – починаю, для себе принаймні, творити владу, творити політику за принципами, які внутрішньо мені притаманні. Я хочу, щоб влада була чесна, а політика чиста.

– Що конкретно, без виборчих загальників, штампів і кліше, запропонує іванофранківцям кандидат на міського голову Олександр Сич?

– Запропонує передусім себе як головну особу цього міста, а також чітку й конкретну програму в усіх галузях життя з визначеними проблемами й рецептами виконання, принцип формування команди і її кістяк.

– Якось Ви висловили міркування, що час енциклопедистів минув, і ваша мета – створити команду фахівців у чітко визначених сферах діяльності. Чи вистачить таких професіоналів у нашому місті і якими критеріями керуватиметеся для формування команди?

– Два основні критерії – професіоналізм і чесність. Адже я переконаний, що високопрофесійна людина з низькими моральними якостями – це більше зло, ніж фахівець з нижчою кваліфікацією. Де я візьму чесних професіоналів? Назву декілька джерел, концептуально важливих для мене. Це люди, які тепер працюють зі мною, тому що я їм довіряю, – вони чесні, порядні, ніхто проти членів моєї передвиборної команди не може закинути чогось поганого. Планую запропонувати працювати зі мною декому з теперішньої міської влади, зокрема тим, які є висококваліфікованими фахівцями й водночас чесними і порядними, проти кого немає значного обурення громади і яких цінують. Я запропоную, щоб зі мною працювали люди, незалежно від того у яких політичних середовищах або передвиборних командах вони перебувають, проте відповідають цим основним критеріям. Я виходжу за рамки партійної прив'язаності, бо вважаю, що ці принципи, врешті-решт, потрібно порушити.

– Чому, будучи не так давно заступником міського голови Івано-Франківська, Ви не реалізували хоча б частково своє бачення розвитку міста?

– Не можу з цим погодитися, адже, працюючи на цій посаді, я вперше в Україні здійснив комп'ютеризацію бібліотечної мережі Івано-Франківська, зумів підняти на вищий рівень програму комп'ютеризації шкіл, створив Центр роботи з дітьми за місцем проживання і дитячо-юнацький пластовий центр тощо.

Якщо говорити про те, чого не вдалося зробити, то, попрацювавши заступником міського голови, за деякий час я зрозумів, що більшою мірою на мене покладе на відповідальність не тільки за рішення, які приймаю, а й за ті, котрі прийматиметься за мене у підпорядкованих мені галузях.

– Заявивши про наміри брати участь у виборних переговорах, Ви планували заручитися підтримкою багатьох політичних сил. Вам це вдалося?

– Я вів переговори з широким колом політичних сил та відомими громадськими діячами міста з подвійною метою. Передусім, якщо ті чи інші партії, блоки висуватимуть свого кандидата на міського голову, то я прагнув би знати, хто це, і обумовити чесні правила боротьби. Інша мета полягала в тому, що якщо якась політична сила не висуває свого кандидата, прозондувати грунт, чи вона зможе підтримати мене. У кінцевому підсумку я визначив для себе ситуацію, яка склалася. Більшість політичних сил, підтримка яких для мене є важлива і дорога, висували своїх кандидатів. Визначилися щодо підтримки моєї кандидатури обласний виборчий блок "Національний вибір" (КУН і УРП "Собор") та ГП "Пора". З іншими консультації продовжуються, і на тому чи іншому етапі я отримаю від них підтримку.

Попри те, що за духом і своєю політичною біографією я націоналіст, вважав за доцільне порушити партійно-політичні догмати, що нині склалися, та переходити до етапу цивілізованої політики, й такі консультації я провів і з націоналістами, і з соціалістами. Я з самого початку обумовив, що хочу бути компромісним політиком, працювати з більшістю політичних сил, які є впливовими в нашому місті. Однак визначив і ті сили, з якими не працюватиму, проте враховуватиму факт їхнього існування – це комуністи й так звані олігархічні партії, які прикриваються ідеологічними кліше, аби приховати свої корисливі інтереси.

– Кажуть, що Ваша виборна кампанія не така уже й дешева, як Ви декларували, що тут навіть задіяні гроші української діаспори, з якою маєте тісні контакти?

– Дорого виборна кампанія обходиться лише тому, хто сам особисто не орієнтується в технології виборчого процесу, хто купує буквально все. Я є достатньо досвідченим не лише політиком, а й політтехнологом, бо провів чотири успішних виборних кампанії. Я знаю, що можна купити за гроші, а що зробити без них. Для прикладу, якщо людина не має друзів, контактів з громадськістю, то вона просто купуватиме людський ресурс, тих, хто розклеюватиме плакати, роздаватиме листівки тощо. Мені це нічого не вартує, бо очолюю організацію Пласт в Україні, маю широкі зв'язки з молодіжними організаціями міста і цілої держави. Поліграфія також дорого мені не обходиться, тому що керівником мого штабу є підприємець, директор видавництва "Місто НВ" Роман Онуфріїв. Звісно, що американських грошей у моїй кампанії немає, бо я достатньо досвідчений політтехнолог і не можу дозволити собі залучати такий ризикований ресурс, як закордонні гроші.

– Із урахуванням того, що Ви свого часу керували виборною кампанією "Національного фронту", що прогнозуєте нині обласному виборчому блоку націоналістів?

– Думаю, що на цьогорічних виборах блок "Національний вибір" має всі шанси подолати межу 20 відсотків. На моє тверде переконання, націоналістичні сили на наших теренах завжди матимуть успіх.

– І останнє запитання. Якщо на завершальному етапі виборної кампанії з'являться підстави стверджувати, що Ви програєте...

– Я переможу! І це буде найкраща відповідь усім нинішнім опонентам.

Розмовляла
Оксана ПРОЦЮК

!

ХОЧЕМО ПРАВДИ!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Родина Степана Бандери розділила участь інших патріотів: у концтаборі Освенцім загинули два рідні брати Бандери, брат Богдан був розстріляний гітлерівцями як член похідної групи ОУН, батько закатований в застінках НКВД, сестри відбули багаторічні терміни в концтаборах Совєцького Союзу.

І хоча 15 жовтня 1959 року підла рука посланця червоної Москви Сташинського перервала життя Провідника, тисячі членів ОУН продовжили справу боротьби за державність. Саме тому 1991 року незалежність України була здобута без крові — за неї заплатили життям сотні тисяч кращих синів і дочок української нації, за неї поклав своє життя Степан Бандера.

Слово "бандерівець" стало окресленням і символом незламного борця за Волю України проти загарбників-поневолювачів, пострахом для всіх ворогів нації. Недарма президент Франції, лідер антифашистського французького національного руху в роки Другої світової війни Шарль де Голь сказав: "Якби я мав таку армію, яку має ОУН, німецький чобіт ніколи б не топтав французьку землю".

Пам'ятаймо, ОУН-УПА вели визвольну боротьбу українського народу на СВОЇЙ ЗЕМЛІ, і тому їхня боротьба для нас, українців, — священна!

Володимир БОРЕЙЧУК,
заступник Голови КУН

СТОЛИЦЯ ГОТУЄТЬСЯ ДО ВИБОРІВ

Нещодавно відбулася Конференція Київської міської організації КУН, де було прийнято рішення, що на вибори до Київської міської ради та районних в місті Києві рад міська організація йде окремо. На Конференції також було затверджено списки кандидатів в депутати до місцевих рад м. Києва та програму Київської міської організації КУН.

Зареєстровано 16 кандидатів до Київської міської ради від КМО КУН. До першої п'ятірки увійшли: Юрій Манько, Володимир Кострицький, Станіслав Людкевич, Анна Багряна та Михайло Мохналь. Головою виборчого штабу КМО КУН призначено Юрія Шепетюка.

"Києву — українську владу!" — з таким гаслом конгресівці йдуть на зустрічі з виборцями. Кияни сприймають нас по-різному: дехто — трохи насторожено, але більшість — з приязню і зацікавленням. Стереотипи, нав'язувані радянською пропагандою протягом десятиліть, потроху відходять у минуле. Представники старшого покоління, ветерани війни, російськомовні мешканці столиці визнають, що стали жертвами безглуздих комуністичних гасел, що вони теж українці, які люблять свою землю і хочуть бути на ній господарями. "Скільки можна терпіти?" — питають самі себе обережно, але з неприхованою надією дивлячись на червоно-чорні прапори. Їм вже набридло слухати, що Київ має бути російською чи європейською столицею. Будь-яка держава починається зі столиці, Київ — столиця, а отже, й серце України.

Анна БАГРЯНА,
заступник голови КМО КУН

ЯНУЧАРСЬКА АГРЕСІЯ У ВІННИЦІ

23 лютого на Театральній площі м. Вінниці агітатори Партії регіонів напали на агітаційний намет активістів КУН, поламавши прапор партії зі словами: "Если вы еще раз эту тряпку повесите, мы поламаем вам хребты и забьем вас битами!". Після цього молодики зникли.

За словами голови Вінницької ОО КУН Віталія Гусара, цей факт підтверджує, що вибори-2006 року будуть небезпечними для української державності, адже антиукраїнські сили нахабніють все відвертіше. Показовим є те, що з усіх наметів (а їх там близько десятка) бандити обрали саме намет КУН та червоно-чорний прапор. До речі, свою агресивність молодчики проявили і наступного дня, коли в присутності правоохоронців повторили свої погрози.

Сумно стає, що нині віддзеркалюються події осені 2004 року, коли подібні типи зухвало зневажали право вибору своїх співвітчизників.

Про цей інцидент ОО КУН подала відповідні заяви до органів внутрішніх справ та керівництва облдержадміністрації.

Прес-служба КУН

6 березня ц. р. у конференц-залі Національної спілки письменників України (вул. Банкова, 2) відбудеться вечір з нагоди 85-річчя визначного закладу освіти, науки та літератури за межами України — Українського вільного Університету (м. Мюнхен).

Веде вечір професор Анатолій Погрібний.

Початок о 17.00.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03	Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85	Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142	Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63	Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 29-07-90	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45	Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48	Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113	Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
			Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
						Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Основною інтригою виборів до Верховної Ради буде не вибір між "помаранчевими", "голубими" і "червоними", а цілком реальна проблема: чи готові ви, громадяни України, через механізми подвійного російсько-українського громадянства, другої російської державної мови, ЄЕПу і союзу з Росією послати на смерть і каліцтво до Північного Кавказу своїх дітей, онуків, батьків, братів, зятів, друзів і коханих?.. Хіба союз із Росією не є автоматично союзом з війною, що її веде Росія з волелюбними кавказькими народами, які свого часу насильницьким шляхом були загнані в Російську імперію, а сьогодні ведуть боротьбу за свою незалежність?

 СУСПІЛЬСТВО

СОЮЗ ІЗ РОСІЄЮ Є СОЮЗОМ З ВІЙНОЮ

У цій війні вже загинуло вдвічі більше російських солдатів, ніж радянських військовослужбовців під час війни в Афганістані. Сотні тисяч молодих російських хлопців вийшли з цієї війни покаліченими фізично і морально.

Чому серед десятків тисяч загиблих і сотень тисяч скалічених на Північному Кавказі молодих людей немає ваших дітей і онуків, дорогі співвітчизники? Хто чи що в цьому "винні"? "Винна" незалежність України. А що потрібно, щоб ваших рідних чи вас самих почали вбивати на Північному Кавказі? Відповідь: союз з Росією, ЄЕП, друга російська державна мова і подвійне громадянство. Тоді ваших дітей і онуків цілком законно відправлять на загибель до Чечні та інших республік Північного Кавказу та на екстремальний російсько-китайський кордон, а знекровлених війною росіян пришлють служити на благословенні виноградники Закарпаття і Одещини, як це було за часів Радянського Союзу.

Чи є в Україні політики, політичні партії і виборчі блоки, які відверто виступають за союз з Росією, другу російську державну мову (бо без знання російської мови українські хлопці не зможуть служити в російській армії), подвійне громадянство? Чи можете ви їх назвати? Безперечно. Це насамперед леПартія регіонів (Янукович), партія "Союз" (Костусєв), Прогресивно-соціалістична партія України (Вітренко), Партія політики Путіна, СДПУ(о), блок Литвина з його поїздками до Москви, Комуністична партія України (Симоненко) та інші.

Хіба гасло всіх цих партій "З нами Бог і Росія" не є насправді вбивчим для ваших дітей і онуків гаслом "З нами російський бог (Українська православна церква Московського патріархату) і російські "гарячі точки"?

Чи є ті діячі, партії і політичні блоки, які виступають за союз з Росією, "двоязичіє" і подвійне громадянство, смертельними ворогами ваших дітей і онуків, вашими смертельними ворогами? Думайте сьогодні, бо завтра буде пізно!

Чи не відправите ви, голосуючи на виборах за ці партії і виборчі блоки, своїх рідних і друзів на бійню до Північного Кавказу, де війна поширюється, як пожежа? Чи не для цього Росія вже скасовує відстрочки від служби в армії? Чи не для цього Росією спровокована газова криза?

Я вже знаю дві родини з Росії (їх, напевно, набагато більше), які після загибелі старшого сина на Північному Кавказі забрали молодшого сина і перебралися до України. Вони наймають у Києві житло і почуваються щасливими, бо врятували хоча б одну свою дитину.

Одна російська мати, яка нині живе в нашій столиці, дивувалася, що в Україні немало ідіотів і, як вона сказала, дебільних партій, які не розуміють, які вони щасливі, що в Україні немає війни. Хіба союз з Росією не є союзом з війною? – запитала вона.

Тепер хочу звернутися до тих громадян України, гаслом яких став вислів "З нами Бог і Росія", хто заявляє про свою щиру любов до Росії, російської мови, російської культури і політики Путіна. Вам варто пам'ятати, що для того, хто щось чи когось по-справжньому любить, характерне нездоланне бажання навіки з'єднатися з об'єктом чи суб'єктом своєї любові. Хіба хтось в Україні перешкоджає щиро закоханим у Росію переселятися до неї? Тим більше, що в Росії і зарплати, і пенсії вищі, ніж в Україні, і газу багато... Доведіть усім, що ви дійсно любите Росію не на словах, а на ділі! Формуйте зі своїх дітей і онуків взводи, роти і батальйони і відправляйте їх на допомогу Росії в її війні на Північному Кавказі. Але не треба намагатися відправити туди дітей і онуків тих, хто цілком природно любить Україну, українську мову в Україні.

Маю інформацію, що деякі "українські" діячі, які виступають за подвійне громадянство, другу державну мову, союз з Росією, вже пообіцяли росіянам на відпрацювання своїх 30 іудиних срібняків, отриманих на вибори, в разі своєї перемоги і завоювання більшості в парламенті, законодавчо скасувати відстрочки студентам від дійсної військової служби. Студентам можуть нагадати про "інтернаціональний обов'язок" на Північному Кавказі. Отож, шановні студенти, голосуючи за проросійські партії і виборчі блоки, ви своїми ж голосами відправите самих себе з теплих і затишних аудиторій і веселих вечірок під кулі на Кавказ.

Нині у наших руках доля не лише нас самих, а й наших близьких і рідних. Не помилімося у своєму виборі!

Петро МАСЛЯК,
віце-президент
Академії наук
вищої школи України

ПАХАН І ЙОГО КОМАНДА

28 лютого у м. Дніпропетровську скоєно напад на агітаторів Конгресу Українських Націоналістів та виборчого блоку "Наша Україна". Опівдні до агітаційних точок на площі перед центральним ринком м. Дніпропетровська "Озерка" підійшло п'ятеро молодиків у нетверезому стані. Вони вигукували: "Янукович наш пахан" та "Мы вас порежем на куски".

Потім вони почали ламати намети й прапори "Нашої України", напали на агітатора та перехожого, що намагався втрутитись, а також спробували перевернути столик, на якому були розкладені агітаційні матеріали Конгресу.

На місці інциденту працює слідча група МВС.

Прес-служба Конгресу
Українських Націоналістів

Заява

Кримської організації Конгресу Українських Націоналістів щодо проведення референдуму щодо статусу російської мови

Кримські націоналісти вважають, що істерія навколо так званого референдуму, яку піднімають на півострові вороги української нації, не що інше, як чистої води передвиборна піар-акція, для того, щоб набрати побільше голосів російськомовного населення Криму. Кримські націоналісти будуть захищати норми Конституції України (стаття 10) щодо єдиної державної мови на території України. Московська мова ніколи не буде державною в незалежній Україні.

Ми не віддамо шовіністам на поталу українську мову! Слава Україні!

НАК "НАФТОГАЗ УКРАЇНИ" ПРАЦЮЄ НА ДОБРО

Закінчення. Початок на 1-й стор.

"Упродовж двох тижнів у кожній області будуть сформовані штаби, які займатимуться впровадженням програми "Рідний дім", — заявив генеральний директор державного підприємства "Газ-тепло" Дмитро Бублик. — Передбачається забезпечити приватне житло всіх бажаючих сучасними енергозберігаючими системами опалення. За рахунок власних обігових коштів "Нафтогаз України" надаватиме громадянам п'ятирічні кредити на встановлення комплексного опалювального обладнання.

До комплектів увійдуть прилади, що забезпечують постачання тепла і гарячої води, лічильники на воду і газ, сучасні батареї та екрановані стіни для приміщень. При цьому всі проблеми, пов'язані з отриманням дозволів, проведенням проектних робіт, погодженням усієї необхідної документації бере на себе "Нафтогаз України".

За словами Дмитра Бублика, середня вартість встановлення комплекту цього обладнання становитиме від 6,5 тис. грн. в однокімнатній до 9,5 тис. грн. — у чотирикімнатній квартирах. При цьому держава обіцяє максимально сприяти громадянам у фінансовому плані. Кредит "Нафтогазу" буде без першого внеску, безвідсотковий, без індексації і беззаставний. Для оформлення документів потрібна лише згода господаря житла і його заява.

На думку генерального директора ДП "Газ-тепло", це є доцільним, оскільки після заміни старої колонки на нову систему витрати газу скорочуються в 4 рази. Заявки на обладнання прийматимуться у місцевих відділеннях служби газу.

Для забезпечення робіт "Нафтогаз України" протягом місяця має сформувати і направити у кожну область до тисячі бригад спеціалістів з монтажу систем. На сьогодні вже підписано договори з облдержадміністраціями, де передбачено плани і першочергові ділянки робіт.

Варто зазначити, що протягом нинішнього року планується встановити близько 1,5 млн, а загалом за програмою — кілька мільйонів індивідуальних опалювальних систем.

Під час прес-конференції голова НАК "Нафтогаз України" також торкнувся теми висвітлення роботи компанії у ЗМІ та постійних спекуляцій певними політичними колами на газовій темі. Звертаючись до журналістів Олексій Івченко попросив їх бути толерантними, високоморальними, відмовлятися від оприлюднення в пресі чи в ефірі неперевірених, а часом і відверто замовлених інформацій.

"Ні власникам видань чи телевізійних каналів, які роблять такі замовлення, ні вам самим як журналістам, подібні дії не додадуть авторитету і не підвищать популярності. Навпаки, поставлять у незручне становище, — зазначив Олексій Івченко, — тому не робіть цього, не допомагайте комусь розкручувати подібні речі.

А якщо все ж таки це хоче зробити хтось за рахунок газових питань, якихось ексцесів навколо НАК "Нафтогаз України", тоді чи заплітай косу, чи розплітай косу, чи роби щось інше, підвищити свій рейтинг на цьому не вдасться".

Далі голова компанії прокоментував інформацію про те, що буцімто Генпрокуратура порушила кримінальну справу проти НАК "Нафтогаз України", обвинувачуючи керівників компанії у зловживанні владою, що призвело до тяжких наслідків.

"Це все — мильні бульбашки. Ніхто не порушував проти нас ніякої кримінальної справи. Я направив офіційний запит у Генпрокуратуру з проханням пояснити ситуацію. Ми ще не маємо письмової відповіді, але у нас уже є інформація (офіційне її підтвердження надійшло до НАК "Нафтогаз України" надвечір 23 лютого ц. р. — *Ред.*) з Генеральної прокуратури, що вона не має претензій до НАК "Нафтогаз України", — заявив Олексій Івченко і висловив думку, що тут, очевидно, простежується замовлення певних політиків, які хочуть підняти собі рейтинг напередодні виборів.

"Як відомо, — продовжив Олексій Івченко, — два тижні тому слідча комісія Верховної Ради запросила мене разом з міністром палива й енергетики України Іваном Плачковим на своє засідання, де ми дали вичерпні відповіді на поставлені нам запитання. Більше того, відповідно до чинного законодавства члени комісії, які побажали це зробити (таких було троє), побували у НАК "Нафтогаз України", де у спеціально відведеній кімнаті зустрілися з відповідальними працівниками компанії й ознайомилися з відповідними документами, що їх цікавили.

22 лютого пан Іоффе збирав чергове засідання комісії. На нього з'явилися сам голова комісії, один з її членів, і все нікого. Отже, засідання як такого не відбулося. Очевидно, їх уже не цікавить "Нафтогаз України". Просто захотілося "попіарити" на користь того чи іншого посадовця чи певної політичної сили".

На закінчення голова компанії, звертаючись до журналістів, сказав: "Давайте до виборів забудемо що існує НАК "Нафтогаз України". Повірте, не буде жодної сенсації, не буде кримінальної справи, не буде нічого цікавого, крім наполегливої роботи із забезпечення України паливом, збільшення видобутку природного газу і нафти як у самій країні, так і поза її межами, модернізації газотранспортної системи, будівництва на Чорному морі терміналу для скрапленого газу та реалізації інших важливих проектів, пов'язаних із енергозабезпеченням Вітчизни.

Я ж більше не збираюся виправдовуватися, пояснювати усім свої дії. Маю ділянку роботи, яку доручив мені Президент і держава. Знайте, НАК "Нафтогаз України" займається не політикою, а конкретною справою, що відображається у результатах нашої діяльності, які бачить суспільство і, переконаний, досить швидко належним чином оцінить їх".

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

ПОЗИЦІЯ

ДУМАЙМО ПО-УКРАЇНСЬКИ

МАЄМО МОЖЛИВІСТЬ САМІ ВИЗНАЧИТИ, ЯКА ВЕРХОВНА РАДА НАМ ПОТРІБНА: УКРАЇНСЬКА ЧИ ЧУЖА ДЛЯ НАРОДУ

Опитування громадян свідчать: якщо до виборів суспільні настрої не зміняться, то найбільше голосів виборців дістанеться Партії регіонів.

Чому ж так сталося, що після впевненої перемоги національно-патріотичних сил на президентських виборах багато з нас швидко втратили віру в своє національне майбутнє, знову опинилися перед загрозою поразки? Мабуть, тому, що відразу після перемоги, навіть ще до інавгурації Ющенка, більшість українських, особливо російськомовних, газет, радіо, ТБ, як по команді, почали сіяти в народі сумніви щодо чесності намірів Президента, а через кілька тижнів його правління почали говорити про народне розчарування і переконувати громадян у нездатності Ющенка виконати свої обіцянки, у його неспроможності керувати державою.

Давайте подивимося: чи справді були і є підстави для розчарування у Президентові. По-перше, всі його дії на виборах були розраховані на перемогу без порушення законів і Конституції України. Ми повинні дякувати йому за те, що в дні протистояння народу з кучмівським режимом він не піддався закликам штурмувати Кабмін і Адміністрацію Кучми, які так бездумно (чи може, навпаки, добре продумано?) проголошувала Ю. Тимошенко. Бо це неодмінно призвело б до застосування зброї з боку кучмівського режиму, який тільки й чекав того, щоб запросити підтримки московських військ для захисту "конституційного" ладу.

Коли В. Ющенко став Президентом, він виконав більшість своїх обіцянок: збільшив виплати на дітей, пенсії, мінімальні зарплати, зменшив безробіття, скасував шахрайську приватизацію "Криворіжсталі" тощо. Єдине, чого він не зміг виконати, — це покарати винних за розкрадання майна і прихватизацію сотень підприємств, за махінації із земельними ділянками, за фальсифікацію виборів, за сепаратизм, за вбивство журналістів, за інші важкі злочини перед українським народом. Проте ніхто не має права звинувачувати Ющенка в небажанні розкрити всі ці злочини. Він чесно намагався зробити це. Але посадити бандитів у тюрми не вдалося йому. Одні втекли в Росію під захист тих, хто спрямовував їхню діяльність проти нашого народу, інших узяли на поруки депутати ВР, третіх — захистила омбудсман Карпачова, яка тепер увійшла у виборчий список Партії регіонів. Там же опинився і колишній генпрокурор Піскун, який більше півроку саботував роботу Генпрокуратури з підготовки до суду десятків важких кримінальних справ. Верховна Рада не дозволила Ющенку звільнити з посади навіть таку одіозну політичну постать, як голова Державного комітету телебачення і радіомовлення України І. Чиж, який за часів Кучми—Медведчука—Януковича не давав опозиції можливості спілкуватися з народом на державних ЗМІ і виправдовував це тим, що право на ЗМІ мають тільки ті сили, які перемогли на виборах. Чи міг Президент за таких обставин проявити наполегливість і змусити прокуратуру і суди посадити бандитів? Ні, не міг. Бо антинародна депутатська більшість, сформована після виборів 2002 року Литвином за допомогою підкупів, погроз, шантажу, не дала б дозволу на зняття недоторканності і притягнення до відповідальності найзухваліших злочинців, які є народними депутатами України, та ще й розпочала б незаконний імпічмент Президента і знову довела б ситуацію до збурення всього народу. Це завдало б Україні великої шкоди. Тому Президент Ющенко, який намагається об'єднати народ навколо української національної ідеї, не міг піти таким небезпечним для народу шляхом. Тим паче, що він хотів співпрацювати з ВР з метою прийняття законів, необхідних для вступу до СОТ.

Але вороги народу не хотіли дати нам ні одного року спокійно попрацювати на Україну. Вони в союзі з БЮТ відправили уряд у відставку і почали роздмухувати вогнище "газової війни" з Росією, дестабілізували політичну, економічну і соціальну обстановку в державі, щоб на хвилі незадоволення набрати щонайбільше голосів та знову сформувати проімперську більшість у ВР. Дії внутрішніх антиукраїнських сил були узгоджені з антиукраїнськими акціями російської влади. Щоб допомогти комуністам і кучмістам, окрім газової війни, керівники Росії здійснили атаку на наші маяки та почали торговельну операцію проти наших виробників м'ясних і молочних продуктів. Все це відбувається на тлі антиукраїнської пропаганди, яку ведуть усі ЗМІ, підпорядковані лівим і олігархічним партіям.

Їхня ворожа діяльність небезпечна тому, що майже пів-України все ще знаходиться в російськомовному інформаційному просторі. Через це мільйони українців позбавлені правди про свою історію, мову, культуру.

Отже, якщо ми хочемо, аби бандити сиділи не в депутатських кріслах, а в тюрмах, то давайте визначимо, в яких партіях та блоках більше тих кандидатів у депутати, які і тепер голосують проти скасування депутатської недоторканності, депутатських пільг та привілеїв, проти обмеження розмірів надвисоких окладів і пенсій, проти притягнення до суду депутатів, які скоїли злочини тощо. І якщо в новий склад ВР не пройдуть комуністи, "регіонали", СДПУ(о)істи, інші партії і блоки, які так люто воюють з Президентом, то уже невдовзі після виборів ми станемо свідками гучних судів над багатьма відомими усім злочинцями.

2005 року Президент Ющенко зробив немало для розквіту України. Але неможливо за один рік виправити все те, що свідомо руйнувалося впродовж 14 років Кравчуком і Кучмою. Тому ніхто не має підстав розчаровуватися у Президентові.

Йому треба допомогти. Для цього необхідно обрати до ВР тільки ті партії та блоки, які не будуть воювати з ним, а підтримуватимуть всі корисні для українського народу справи і пропозиції. Тим паче, що з 1 січня набрала чинності так звана конституційна реформа, яка є черговим політичним парадоксом України: поки президентом був "человек Росії", він використовував владу для шкідництва в усіх сферах, Верховна Рада допомагала йому, а як тільки Президентом став патріот України Ющенко, ВР забирає у нього ті повноваження, які йому потрібні для порятунку України. Тепер проросійські сили перенесли до ВР всі проекти повернення України в лабети Москви й енергійно намагаються ще до виборів реалізувати їх. А хіба ми могли сподіватися, що чорні ідоли вчорашньої влади — Литвин, Кравчук, Симоненко, Мороз, Богатирьова, Янукович, Пустовойтенко тощо — дадуть можливість народному Президенту чесно виконати передвиборні зобов'язання перед народом і самовіддано служити Україні? Ні, бо вони самі не служили нам ніколи й іншим не дадуть. Добре, що скоро вибори, і ми матимемо можливість самі визначити, яка Верховна Рада нам потрібна — українська чи чужа для України.

Думаймо по-українськи!

Валентин КОЖЕВНІКОВ,
кандидат географічних наук

КОНТРОВЕРСІЇ

ПОКЛИК КРОВІ

Що це таке, до речі? Фікція? Відголоски ідолопоклоніння? Реальність, до якої не діткнутися скальпелем? Містична таємниця? Господня музика? Вигадка фанатиків?

Вперше я зіткнувся з цим явищем, коли мені було 15 років. Батько дав прочитати — під присягою суворої таємниці — на той час фактично забороненого "Мазепу" Богдана Лепкого. Я читав при зашторених вікнах, щоб ніхто не побачив. І вірив-не-вірив, що батуринське варварство зі сторони російської армії було реальністю, а не вигадкою автора як злісного "буржуазного націоналіста". Те, про що я довідався, зовсім не накладалося на істерично-патетичну матрицю радянської пропаганди, дружба народів, панімаєш, та інші хитренькі капкани, як-от спосіб синівської любові Павліка Морозова.

У 1980 році я з батьком поїхав до Києва, де ще ніколи не був. Батько одразу зініціював похід на Байкове кладовище. Не деталізуватиму своїх змішаних відчуттів *на місці квітучому, місці спокійному, де нема ні печалі, ні зітхання*. Але, коли батько розпитував якогось штатного байківського некрофіла, де, допустимо, похований Борис Грінченко, то чиновник від кладовища перепитав: "А шьо, єво вчера пахаранілі?". Раптом я зрозумів, що він те ж саме перепитає за Лесю Українку чи Максима Рильського. Через десяток літ він те ж саме перепитає про Стуса. Якби на Байковому була могила Тараса Шевченка, я почув би незмінне: "А шьо, єво вчера пахаранілі?". Але я би відповів йому, що Шевченко живий, бо вночі встає із могили, ходячи українською землею, в тім числі Байковим цвинтарем.

Тієї ж поїздки я, не надто дослухаючись настирливих батькових дидактизмів про національну свідомість та обов'язок — мені було тоді 16 років — попросив у гастрономі 300 грамів цукерків "Кіт у чоботах". Продавщиця, із виразним чи то сквирським, чи то таращанським акцентом, перепитала: "Чьйо, чьйо?". Я оглянувся: батько був у другому кінці гастроному. І тоді я, переляканий нерозумінням столичної продавщиці із чи то яготинським, чи то фастівським акцентом, прошипів: " Мьне, пажальста, 300 грамм канфет "Кот у сапагах, у сапагах". Отримавши ті злощасні "сапагі", я вийшов на вулицю, очікуючи батька, якому, звісно, нічого не розповів. Але мені було зле. Пропікав аж до кісток сором за свою мовну поступливість, ще й не на острові Нова Гвінея, а у столиці України.

Будучи студентом, я зрозумів: треба читати тих письменників, яких примусово (або і добровільно) облаюють на лекціях викладачі літератури. Але, остерігаючись виключення, я не ділився своїм відкриттям велосипеда. Також я часто носив комсомольський значок, бо примушували. Чим більше носив, тим більше ненавидів, але потайки, щоб ніхто не довідався про мої збочені почуття до символу комсомолії. Ненавидів себе за той страх, за пасивність і надмірні потяги до естетства. Хто мені тоді навіював такі сильні емоції: поклик крові чи здорового і тверезого глузду?

Вже працюючи вчителем на Черкащині, я мимоволі задумувався над деякими, м'яко висловлюючись, неадекватними реакціями місцевих жителів щодо мого галицького походження. Хоча ці люди не хотіли мене образити, адже були надто прямолінійними — що на умі, те й на язиці — ми, мовляв, дипломатичних вишколів, бандеро, не проходили... Хоча мене було неможливо образити такими наліпками. Зрештою, частина із них була ще більш небайдужа до ребусу національного питання, ніж я.

Коли я вперше шукав Інститут літератури у Києві, який пізніше закінчив, до мене ще раз повернулися відголоски злощасного "кота у сапагах". Вже при самому вході до грізної, як мені тоді здавалося, дев'ятиповерхівки я ламаною російською перепитав якогось бородатого дядька, де тут, типу, Інститут літератури, подумавши, що у Києві ніхто не розуміє українську... Бородань (не називатиму прізвища цієї відомої людини) ввічливо, але із притиском, роз'яснив усе рідною. Знову сором залив обличчя. Я подякував йому, сказав; "вибачте" — вмить і, гадаю, назавше вилікувавшись від лакейського синдрому "кота у сапагах". Окрім того, я зненавидів мовне пристосуванство. Ця моя неприхована неприязнь хоча і приносила іноді дрібні побутові незручності, але більше ніколи — важкого душевного дискомфорту.

Що ж це таке, той, романтизований одними і зненавиджений іншими, поклик крові? Міраж? Надійний цемент для нації? Інструмент для витончених (і не дуже) політичних ігор? А може, лише та мить, коли ти переступаєш у власній душі підленького і фальшивого "кота у сапагах"?

Степан ПРОЦЮК,
м. Івано-Франківськ

 НА БАРИКАДАХ

ДЕМАРШ ЮРИСТА

чому об'єктом злісних нападок з боку українофобів стають чесні і високопрофесійні українські патріоти?

Нещодавно Віктор Медведчук виступив на шпальтах преси з публічною вимогою відставки першого заступника міністра закордонних справ України Антона Бутейка.

Демарш Медведчука не викликає жодного подиву, адже пан юрист сам позиціонує себе як представника російських інтересів у нашій державі як безпосередньо, так і в особі об'єднаної соціал-демократичної партії. Справді, з точки зору державних інтересів Росії в Україні дипломат Бутейко поводиться неправильно, жорстко і послідовно обстоюючи національні інтереси України, а це з погляду Кремля є злочином.

Особливе обурення "об'єднаного юриста" спровокувала заява заступника міністра про недоцільність запрошення на парламентські вибори в Україні спостерігачів від СНД, відомих своєю необ'єктивністю та політичною заангажованістю, що неодноразово закидалося їм після багатьох виборів на пострадянському просторі. Але є ще й формальні моменти: СНД не є суб'єктом міжнародного права, державою чи конфедерацією держав. Йдеться не про представників країн СНД, що можуть у нормальному режимі відвідати Україну і взяти участь у спостереженні під час наших парламентських виборів, а про бюрократичну структуру, що перебуває під цілковитим контролем Кремля в особі російського генерала МВС Рушайла. Ніякого мандату щодо наших виборів з боку держав СНД ця чиновницька структура не має.

Ще більше роздратований пан Медведчук особистою приватною думкою Антона Бутейка, висловленою напередодні Нового року на 5-му каналі, коли він погодився з думкою телеглядача про те, що всі імперії приречені на розпад, і Росія не є винятком. Це спричинило ноту з боку російського МЗС, хоча вислів не стосувався безпосередньо Російської Федерації, а мав загально-філософський характер. Отже, законних підстав для дипломатичного протесту сусідня держава не мала, на відміну від України, що повинна була відреагувати на конкретні щодо України заяви віце-спікера Державної думи Росії Жириновського, адресовані українським телеглядачам, у яких цей високопосадовець стверджував, що Україна повинна припинити своє існування як незалежна держава. Привертає увагу той факт, що ця антиукраїнська акція не викликала засудження з боку СДПУ(о) і особисто пана Медведчука. І зовсім непристойно, що на це не відреагував соратник Медведчука Леонід Кравчук, який був у нас першим президентом.

Чому об'єктом атаки СДПУ(о) став саме Антон Бутейко? Це один з найбільш досвідчених і шанованих українських дипломатів з виразною патріотичною орієнтацією, який має міцні зв'язки у сучасному дипломатичному світі завдяки своїй успішній роботі на посаді посла України в США і Румунії. Він також набув значного адміністративного і політичного досвіду, керуючи у 1991–1994 рр. службою Президента України з міжнародних питань. Це знаний дипломат, який уособлює в уряді національну демократію, що аж ніяк не є прийнятним для особливої ідеології СДПУ(о).

Фактично йдеться про протистояння двох варіантів розвитку України. Той, що пов'язаний з ім'ям Бутейка, символізує статус України як європейської демократичної держави української нації, що має всю повноту суверенітету без умовностей і обмежень. Той, з позицій якого виступає Медведчук, означає шлях у євразійську безвихідь з неминучою втратою повноцінної державності під жорстким контролем Кремля, фактичну відмову від міжнародної правосуб'єктності.

Свою статтю в газеті "День" пан Медведчук демагогічно назвав "Берлінського муру між Києвом і Москвою не буде". Але ніхто не збирається будувати той мур. Однак нормальний кордон з Росією Україні потрібен, той кордон, що відокремлює одну суверенну державу від іншої. Без цього наше політичне життя буде іграшкою в руках кремлівських політтехнологів, а економіка – базою для корупційних експериментів російських олігархів і чиновників. Хоча деякі наші політики в цій каламутній воді іноземних інтриг на українських теренах почуваються абсолютно природно... Звісно, їм дуже заважає Антон Бутейко і такі, як він.

Ігор ЛОСІВ

 РЕТРОСПЕКТИВА

ГОТУЮТЬСЯ ЗУСТРІТИ ЯНУКОВИЧА?!

У розпал президентської кампанії 2004 року під час свого візиту до Івано-Франківська втратив свідомість "важко поранений" курячим яйцем кандидат у президенти, тодішній прем'єр-міністр Віктор Янукович. З цього приводу була оприлюднена заява (її текст наводимо нижче), яку підписали деякі теперішні учасники виборних перегонів на Івано-Франківщині. Думаємо, сьогодні не зайвим буде нагадати прізвища деяких тодішніх підписантів, котрі так переймалися здоров'ям "шановного" Віктора Федоровича.

Заява представників ділових кіл Івано-Франківщини

Ми, керівники промислових підприємств і підприємницьких структур Прикарпаття, глибоко вражені злочинним нападом на Прем'єр-міністра України Віктора Януковича під час його робочого візиту в область і категорично засуджуємо цю нахабну провокацію екстремістськи налаштованих молодиків, яка ганьбить кожного з нас, усіх чесних жителів краю.

Усвідомлюючи і свою відповідальність за те, що сталося, мусимо зазначити як батьки, котрі мають різного віку дітей. Ми очікуємо від них, що вони гідно замінять нас у тій нелегкій праці, яка віддається нами, щоб зростав добробут, була гідною стипендія студентам, зарплата вчителям, лікарям та службовцям і пенсія тим, хто нас зростив і виховав.

Саме з таким усвідомленням приїхав до нас і Віктор Федорович Янукович, у якого ми просимо вибачення за те, що сталося, не відмежовуючись від подій, які сколихнули всю Україну. Бо живемо у дійсно рідному для нас краї і не менше робимо для утвердження незалежності нашої держави, ніж ті, хто силою закону, маючи реальні важелі влади в обласному центрі, ховаються від відповідальності за заявами від штабу "Нашої України".

Прикро. Прикро і боляче. Не таким мало бути реагування міського голови на події, які сталися на його очах. Бо подібні прояви політичного бандитизму вкрай негативно сприймаються не лише нами, а й відлякують наших партнерів по бізнесу, який є основою розвитку кожного міста і села, регіону та держави, джерелом поліпшення добробуту усіх громадян. Переконані, що до нашого звернення приєднаються всі, хто за чесні і прозорі стосунки завжди і в усьому, а не лише у виборах, котрими життя не закінчується.

Звертаємось до Вас, шановний Вікторе Федоровичу. Вам не дали зустрітись із студентами, побувати у Калуші та Яремчі, розглянути проблеми розвитку туризму і гірських територій, обговорити з нами наші підприємницькі проблеми. А такі зустрічі завжди давали конкретний результат. Впевнені, що Ви не станете оцінювати галичан лише по тій події, яка сталася. Бо Прикарпаття — це не тільки виплекані не нами молодики та їхні вожді, але і ті, хто не на мітингах і у політичних заявах, а щоденною працею утверджують патріотизм наших батьків і завжди чекають зустрічі з Вами як з людиною, котра за короткий час вже немало зробила і для нашого краю та його людей.

Будь ласка, приїжджайте після одужання!

З повагою

Василь Чуднов, президент лісопромислової корпорації "Галичина-ліс" **(№1 у списку Партії захисників Вітчизни до Івано-Франківської міськради);**

Володимир Іванишин, начальник Долинського лінійного виробничого управління магістральних газопроводів **(№6 у списку БЮТ до Долинської райради);**

Степан Балабаник, голова приватної агрофірми "Вільна Україна" (Коломийський район), голова облради с/г товаровиробників **(№6 у списку "Народний блок Литвина" до Коломийської райради, №14 у списку того ж блоку до облради);**

Олег Бахматюк, директор ТОВ "Прикарпатська фінансова корпорація", депутат Івано-Франківської міськради **(№1 у списку "Народний блок Литвина" до облради);**

Мирослав Бойко, голова правління ЗАТ "Фірма "Надія", президент асоціації готелів та туристичних підприємств Карпатського регіону **(№1 у списку БЮТ до Івано-Франківської міськради);**

Петро Богайчук, приватний підприємець (м. Тлумач) **(№1 у списку Партії регіонів до Тлумацької райради);**

Михайло Винник, президент корпорації "Галпродукт" (м. Рогатин), депутат обласної ради **(№5 у списку Українського народного блоку Костенка і Плюща до Рогатинської райради, №14 у списку від цього ж блоку до облради);**

Остап Дармограй, генеральний директор ТОВ " К.Г.Д." (м. Івано-Франківськ) **(балотується на посаду міського голови м. Івано-Франківськ);**

Богдан Дарчин, генеральний директор спільного українсько-нідерландського підприємства "Тикаферлюкс", депутат Тисменицької райради **(у списку "Народний блок Литвина" до Тисменицької райради);**

Людмила Діденко, голова правління ВАТ "Івано-Франківський хлібокомбінат" **(№22 у списку БЮТ до Івано-Франківської міськради);**

Степан Іроденко, директор приватного підприємства "Комета" (м. Надвірна) **(балотується на посаду міського голови Надвірної);**

Олександр Лазорко, голова правління ВАТ "Нафтохімік Прикарпаття" **(№5 у списку БЮТ до облради);**

Марія Пузікова, директор приватного підприємства "Дім, сад, город, Марія" (м. Косів) **(№20 у списку Партії регіонів до облради);**

Іван Симчич, директор Делятинського держлісгоспу **(№2 у списку "Народний блок Литвина" до Надвірнянської райради);**

Лідія Ярич, директор ТОВ "Сюрприз" (м. Косів) **(№24 у списку "Відродження Прикарпаття" до Косівської райради).**

Підготовлено прес-службою
Івано-Франківського обласного виборчого
блоку "Національний вибір" (Конгрес
Українських Націоналістів,
Українська республіканська
партія "Собор")

 ДУМКИ ВГОЛОС

В ЄДНОСТІ НАША СИЛА

Менше місяця лишається до виборів народних депутатів України і депутатів місцевих рад. Хочеться вірити, що народ український, який пройшов випробування Майданом, і цього разу не схибить – зробить правильний вибір, віддасть свій голос за найдостойніших. Однак бентежить споконвічне розпорошення патріотичних сил, чим в усі історичні часи підступно і вправно користалися недруги України.

Згадаймо позаминулі президентські вибори – до фіналу потрапили Кучма і Симоненко. Для багатьох це була трагедія і безнадія. Для українця вибору не було. І подумалося: що ж ми за народ такий, адже ж "народ гідний своїх правителів".

Мову українську так нищили упродовж століть заборонами, циркулярами, указами, що дивує, як вона вижила. І коли януковичі, вітренки, симоненки та іже з ними ратують за другу державну російську, то це зовсім не означає, що вони не інформовані чи не розуміють, що така позиція в ситуації віковічної наруги над мовою автохтона – прагнення до її цілковитого занепаду і знищення, а отже, знищення великої нації, здійснення вимріяного україножерами гасла: "Україна без українців". Чи можливе щось подібне в Росії, де проживають мільйони українців і зовсім не йдеться про другу державну мову – українську?

Якось в одному з київських книжкових кіосків я запитав, чому на полицях немає жодного українського видання, на що отримав відповідь: "Украинские издания ищите в специализированных магазинах". І оце – "насильственная украинизация"? Побійтеся Бога, "русскоязычные", коли ви так захищаєте себе від ненависного вам усього українського, окрім власного зиску.

Коли росіянину, єврею й ін., що живуть в Україні, вже так ненависні українська мова, культура, традиції цієї землі, то у них є вихід – є Росія, Ізраїль – держави, на культури і мови яких ніхто не зазіхає. Доморощені перевертні теж можуть знайти відповідний прихисток. А куди ж подітися мені, українцеві, коли навіть у столиці моєї держави усім потурають, окрім українців? Може тому, що у нас – не "вороги", а "воріженьки", що будь-який захист елементарних цивілізованих прав бути українцем на українській землі трактується, як "націоналізм" у викривленому дефініційному значенні шовінізму чи фашизму?

Попри всі нюанси і розбіжності в ідеологіях та програмах партій, об'єднань, груп, які беруть участь у виборних перегонах, є суттєвий водорозділ: прихильники України, її мови, традицій, культури загалом — і її недруги, вороги; чесні, принципові політики, котрі дбають про благо народу, що дав їм мандат довіри, — і хапуги, яким найближча своя кишеня. Все решта – від лукавого.

Тож скільки ще часу буде голосом волаючого в пустелі вистражданий заклик нашого великого Пророка: "Обнімітесь, брати мої, молю вас, благаю"?

Ігор БУГАЄНКО,
заслужений
діяч мистецтв України,
м. Київ

ВІДЛУННЯ

"ЗРОДИЛИСЬ МИ ВЕЛИКОЇ ГОДИНИ"

Так називається стаття, надрукована в числі 41 за 2005 рік у тижневику "Нація і держава", де вміщена також світлина групи повстанців.

Коли Тернопільський обласний провід КУН доручив мені певну кількість цього тижневика розповсюдити на Бережанщині, частину примірників я відвіз до рідного села Мокротина, що на Львівщині, і віддав своєму другові дитинства Теофілю Хлібишину, щоб він поширив їх серед односельців.

Переглядаючи часопис, приятель упізнав з-поміж упівців, зображених на світлині, про яку йшлося вище, рідного брата Василя. Це, зрештою, і послужило приводом для написання матеріалу про цю родину.

...Друга світова війна внесла свої корективи в життя українців. Колишні гречкосії, усвідомлюючи історичний момент, вирішили самовизволитися з багатовікової неволі. Тому брали зброю та ставали до лав борців за волю України. Не стояла осторонь і родина Хлібишиних. Їхня господарка містилася на краю села поміж уже зрілими черешневими та яблуневими садами і мала власну дорогу за село, котра зливалася з громадською, що сполучала Зарудці, Зашків, Мервичі, Копанку та інші сусідні села. В одній із кімнат протягом 1942-1943 рр., криючись від переслідування німців, проживав з родиною Петрусь. Саме він прийняв бій польських нападників на наше село у Великодню ніч 1943 р. і тим врятував життя господарям та їхнім сусідам. У дворі Хлібишиних було дві криївки, де у критичний момент переховувалися підпільники та повстанці. У будинку, бувало, вистукувала друкарська машинка, на якій готувалися листівки, відозви та інші організаційні документи. Господар мав безпосередній зв'язок з підпільною друкарнею ОУН "Прага", яка діяла у Мокротині від початку 1942 до осені 1943 рр. З перших днів створення на наших теренах УПА син Іван, 1923 р. нар., та вище згаданий Василь, влилися у сотні месників.

З приходом московських "визволителів" батько був мобілізований до радянської армії і відправлений на фронт. Восени 1944 р. сотня, у котрій воював Василь (мабуть, "Глухого"), була розбита більшовиками, і зверхники УПА рекомендували уцілілим стрільцям іти на фронт бити фашистів, а після війни якось усе проясниться.

Василь повернувся з фронту неушкодженим, а батько залишився під стінами Берліна на вічний спочинок.

Не краще склалася доля повстанця Івана (пс. "Богун"), заступника сотенного "Грізного". Він загинув у криївці 1949 р. Зрадницька рука вказала зайдам місце, де перебувало 12 повстанців.

Зазнала знущань і родина: мати і четверо дітей. Найстарший (умовно працездатний) був Філько (так ми тоді його називали), 1928 р. народження. Умовно тому, бо ще у дворічному віці йому було відрізано під коліно ногу. Тепер найважча робота покладалася на нього. Найбільший біль протезованої ноги відчував у борозні за плугом та боронами. Проте, зроджений у національно-патріотичній родині, Філько тримав руку на пульсі національно-визвольної боротьби, за що неодноразово заарештовувався і був катований залізною рукою "старшого брата". Під час допитів довідався, що таке "крапельниця" – приміщення, куди ставлять людину, і вона не може поворухнутися, а на голову крапає вода з інтервалом 2–3 секунди. Нестерпного болю зазнавав арештований, посаджений на ріжок табуретки з протягнутими вперед ногами. Московські кати добре знали, як катувати людину, не залишаючи слідів на тілі...

І лише "чорна карта" про смерть батька та повернення з війни Василя після перемоги над окупантом врятували родину Хлібишиних від Сибіру. Василь довгий час працював пожежником, вийшовши на пенсію, поселився у с. Сарни Мостиського району в домі родичів дружини.

З перших днів проголошення незалежності України Філько включився у її відродження. Став активним членом громадської організації "Меморіал", з друзями відшукував і впорядковував могили борців за волю країни. Брав участь у відбудові церкви, і понині збирає відомості про учасників визвольних змагань та репресованих односельців.

Віднайшовши світлину Василя, Філько хотів при нагоді здивувати брата та спізнився. Після тривалої недуги на 80-му році життя 22 грудня 2005 р. Василь відійшов у засвіти. Покійний був скромним і ніколи не хвалився своїм минулим, проте безмежно любив Україну...

Михайло ПАХОЛОК,
Бережани–Мокротин

ПЕРЕЖИТЕ

АПОФЕОЗ КОМУНІЗМУ

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ТИМ, ХТО СЬОГОДНІ ЗБИРАЄТЬСЯ ПІД ПОРТРЕТАМИ ЛЕНІНА І СТАЛІНА

Закінчення. Початок у №7.

Закон фізики говорить, що чим більший тиск, тим більший опір. Були чутки на Таймирському півострові і в околицях Дудинки, що втікачі вирізали сім'ю долган на острові Тальничому, зґвалтували дівчину-рибалку, спалили будинок бакенщика з ним та дружиною. Бували втечі зі зброєю, навіть з кулеметом.

Чекісти вміло використовували ці випадки і поширювали чутки, щоб нацьковувати людей одне на одного, втікачів – на мешканців цього дикого краю тундри і тайги, і навпаки.

Тернистим шляхом проходили в'язні, поки не потрапляли етапом до Норильська. Через Сибір везли їх, як худобу, у замкнених вагонах, де воду давали раз на добу або й не давали. Тоді люди по черзі взимку лизали іржаві заледенілі болти, і шкіра злазила з язиків.

У Красноярську їх заганяли у трюми барж на голі дощаті настили, під якими плюскотіла вода, і везли на Північ. Годували раз на добу баландою з гнилої картоплі. Спали стоячи, обнявшись, як рідні брати. На палубу не випускали. Природну потребу справляли у бочки з-під риби. Під час штормів баржу дуже качало, людей било бочками та дошками настилу. В'язні блювали. Тіла померлих ламало, м'яло і рвало на шматки, які змивало під настил.

Цей смертельний вояж до Дудинки тягнувся цілий місяць. Людей виводили з трюмів по коліна в кривавому місиві і блювотині. Виводили на голий суворий берег наче обітованої землі, що здавалася зекам ледве не раєм Божим після такої мандрівки. З порту Дудинки в'язнів гнали пішки вглиб мертвої рудої тундри повз жалюгідні будівлі і будки з обідраними людьми, які лопатами та тачками будували залізницю з порту Дудинка до Норильська.

З тих в'язнів мало хто вижив і повернувся додому. Майже всі вони загинули у таймирському камінні, скелястих горах, глині та вічній мерзлоті.

Норильськ, червень 1955 року. В'язні ГУЛАГ–4. У центрі – Микола Барбон

Пізніше до Норильська по збудованій залізниці, окрім політв'язнів, почали завозити кримінальників – вуркаганів, бандитів, злодіїв, убивць, рецидивістів, які створили свою спільноту, і під заступництвом своїх класових побратимів-чекістів почали тероризувати політв'язнів.

Люди гинули на шахтах, рудниках, копальнях, кар'єрах від тяжкої праці, страшних морозів.

На шахті № 16 в Каеркані від вибухів метану трагічно обірвалося життя багатьох в'язнів. Після цього шахту закрили разом із загиблими та похованими заживо людьми.

Норми праці, і так завеликі, постійно збільшували, їжу видавали пропорційно до виконаної роботи, відпочинку – ніякого. Ніякого огляду на нелюдські морози, заметілі, хвороби та скарги. "На работу! На работу! На работу!"

У бараках люди перебували у нелюдських умовах. Спали, як оселедці у бочці, у сирій одежині, яка не могла просохнути. Поверталися на другий бік всі разом, по команді. Постійний стогін, кашель, бійки, іноді – різанина. Охорона лютувала, будь-що – по зубах, за будь-який спротив – куля. Звіт один – "попитка к бегству".

А куди тікати? До Дудинки – 100 кілометрів, до Сибірської залізничної магістралі – дві з половиною тисячі.

Люди у таких умовах хворіли, гинули, й гальмувався видобуток руди. Начальник Норильського металорудного комбінату перед своїми підлеглими стукає кулаком по столу: "Нам завезли достаточно человеческого матеріала, а добича руди не увелічівается. Єслі і дальше так будет, я із вас сделаю человеческий матеріал!"

Замість померлих караван за караваном Єнісеєм привозили свіжий "человеческий матеріал" – нових в'язнів після чергової хвилі арештів та масових виселень і депортацій, "врагов народа".

Радіо галасувало: "Больше сталі, угля, нікеля!!!"

З Москви до Норильського рудного комбінату постійно надходили вимоги збільшити видобуток руди. Будувалися нові шахти та рудники, вдосконалювалися методи рабської праці. Норильським рудним комбінатом керували фахові інженери-виробничники та геологи, які добре знали палеонтологію (у вічній мерзлоті за тисячі років не псується м'ясо мамонтів, яке навіть можна їсти).

А що ж буде з трупами людей, якщо їх колись так само збереженими знайдуть нащадки? І вирішили не ховати трупи у вічній мерзлоті, щоб не лишати страшних свідчень своїх злодіянь, а позбавитися від досить трудомістких робіт з поховання.

Були створені команди з більш здорових в'язнів, які складали всіх померлих у штабелі на залізничних платформах, засипаючи їх снігом. Залізницею цей страшний вантаж перевозився у порт Дудинку. Там трупи перевантажували на вози і кіньми перевозили по скутому льодом Єнісею на численні острови.

Розрахунок був нелюдський. Під час весняної повені острови покривалися водою, і трупи мали бути знесені вниз по течії. У гирлі Єнісею людей майже немає, а інородці, якщо і побачать, то мовчатимуть. Єнісейська дельта дуже широка, і вважали, що трупи будуть рознесені водою по її просторах; риба, дикі звірі та птахи зроблять свою справу, а решта буде винесена у безкрає море, і сховаються сліди більшовицького злочину.

Та сталося не так. Гори трупів на островах за зиму змерзлися у льодяні глиби і під тиском повеневої води не розпалися. Вода спала, і вигулили страшні гори, притрушені сміттям та подобвані крижинами.

Почалася навігація. Водники, мисливці, рибалки були приголомшені і почали протестувати. Приїхала комісія. Острови почали очищувати від трупів, їх довбали ломами, рубали сокирами. За "вредную работу" в'язням похоронних команд давали додатковий пайок – буханку хліба і пачку махорки. Деякі з них почали божеволіти. А дехто від такого кошмару остаточно тупів і переставав реагувати на нього – такі сідали просто на трупи, їли хліб і курили махорку.

До канібалізму норильське чекістське керівництво не доводило в'язнів тільки тому, що дуже потрібні були Країні Рад норильська руда і вугілля. На Колимі від голоду люди втрачали людську подобу, і померлих там ховали без сідниць, які обрізали на строганину.

У норильських таборах багато в'язнів хворіли і не могли виконувати тяжку роботу. Щоб позбавитися від них, за досвідом Колими, Ухти. Індігірки, чекістами використовувся такий нелюдський та жорстокий метод. Восени з першими заморозками із всіх табірних бараків і санчастин виганялися хворі і знесилені "доходяги", яких набиралося тисячі, їм оголошували, що вони переводяться на Талнах, де немає рудників і шахт, де легша праця і немає охорони. Колону таких в'язнів вели з Норильська в тундру по бездоріжжю, по хрусткому моху, повз карликові берізки. Вони полишали за собою червоний слід від розчавлених ягід – журавлини, брусниці, голубиці.

Обдурені та вкрай знесилені в'язні не відразу помічали, що малочисельна варта зникла, наче випарилася. Сил йти вже не було, і тисячі людей зникали назавжди у тундрі без розстрілів і довбання могил у вічній мерзлоті.

Так карали комуністи народ за його "соціалістичний вибір" після розв'язаної ними братовбивчої громадянської війни, за покірність та сліпоту його більшості.

І сьогодні комуністи намагаються замести сліди своїх злочинів. І досі київська прокуратура не хоче займатися справою комуністичних злочинів у Биківні під Киевом, тому ця справа громадськістю передається до Міжнародного суду.

Сміх крізь сльози викликають повідомлення у пресі про притягнення до суду німців, сербів, хорватів за вбивства під час війн сотень, десятків чи навіть кількох людей. У нас численні кати, що знищили у мирний час мільйони, – найшанованіші владою особи, які одержують персональні пенсії, в той час, як жменька політв'язнів, яким пощастило від них врятуватися, животіють у злиднях. Усі кати імперії дуже любили українську землю. Тому, вийшовши на пенсію, більшість приїхали в Україну. Але їм заважають українці. І тому вони вимагають визнання їхньої мови офіційною державною, а усіх колонізаторів та їхніх нащадків – "корінним народом" України.

Кати та темні, задурені ними люди збираються під кривавими прапорами, портретами Леніна і Сталіна та вимагають зупинити час і повернути його назад.

Зусилля їхні, звичайно, марні, проте й досі занадто багато людей не усвідомлюють, що всі тирани людства від Нерона і Чингіз-хана до Гітлера були ніби діти перед кривавим апофеозом смерті, створеним Леніним і Сталіним.

Микола БАРБОН,
м. Київ

Декілька років тому в Запоріжжі народилося мистецьке явище, яке одразу набуло статусу загальнонаціонального. Це – Всеукраїнські мистецькі пленери "Хортиця крізь віки". Починаючи з 2003 року, вони щорічно проводяться на легендарній запорізькій землі. Торік пленер відбувся втретє. Сюди приїхали 23 учасники з різних регіонів України.

МИСТЕЦТВО

ПЛЕНЕР, ЗВЕРНЕНИЙ У МАЙБУТНЄ

Унікальною і шляхетною є ідея проведення такого яскравого і досить незвичайного заходу, що виникла в редакційних колах журналу "Образотворче мистецтво" і знайшла дієву підтримку у керівництва Національної спілки художників України, її Запорізької організації зокрема. Генератором ідеї був передчасно померлий Микола Маричевський, котрий, глибоко вражений красою Хортиці та тисячолітнім минулим запорізького краю, задумав проведення пленерів з "історичним змістом".

Запорізьке мистецьке середовище стало своєрідним ґрунтом, на якому зросла і розвинулася ця оригінальна мистецька ідея. Душею пленерів "Хортиця крізь віки" стала голова Запорізької організації Ірина Гресик. Саме вона відчула цю ідею як свою особисту справу, доклала до неї душевні сили та вдихнула живий і теплий подих.

Своєю головною метою організатори ставлять відродження історичної картини та історичної теми в сучасному українському мистецтві. І в цьому – нетрадиційність такого пленеру.

Ця мистецька акція не має світових аналогій. Художники збираються не лише для творчої співпраці, а й заради створення спільної концепції розвитку сучасного історичного жанру, отримання певних історичних вражень та ідей.

Історичний жанр потребує особливих умов для розвитку, піклування з боку суспільства і держави. Для виникнення творів, що будуть нести в собі глибокий історичний зміст, відігравати вагому роль в суспільному житті, впливати на світогляд широкого загалу, необхідна не лише духовна готовність до цього митця, а й суспільства. Наголосимо, злет історичного жанру відбувається в особливі часи, за особливої ситуації в суспільстві та культурі.

Неповторність запорізьких пленерів і в тому, що серед їх учасників – не тільки живописці та графіки, а й скульптори, художники декоративно-ужиткового мистецтва, історики та мистецтвознавці. Організатори намагаються залучити до співпраці представників різних регіональних мистецьких шкіл, митців, які є яскравими творчими особистостями, мають своєрідні світобачення та творчу манеру. Це і широковідомі в Україні та за її межами художники, і ті, що шукають своїх шляхів у мистецтві. Серед них — Феодосій Гуменюк, Володимир Патик, Іван Фізер, Степан Марчук та інші.

Саме демократизм, відкритість, дух творчого братерства, дискусії, пошуку створюють ту особливу творчу атмосферу, яка так приваблює до цієї мистецької акції. Її метою не є обов'язковий миттєвий результат, хоча митці багато працюють на натурі, створюють начерки, етюди, закінчені твори. Вона націлена у майбутнє, апелює до творчої уяви, національної та історичної самосвідомості художника.

Тому такою глибоко доцільною і невід'ємною від загального річища пленерів стала різноманітна та насичена екскурсійна програма: відвідування багатьох видатних історичних, природних та археологічних пам'яток Запорізької області, серед яких колиска козацької слави – острів Хортиця. Безпосереднє занурення в прадавнє минуле степового краю, так би мовити, його історичну атмосферу, нові колористичні та ритмічні враження від степових краєвидів, творча праця на пленері збентежили мистецький дух "пленеристів". Перед ними постала Вічність, виражена в чудових і трагічних образах, яку вони відчули серцем, дотиком пензля чи олівця.

Традиційна післяпленерна виставка, яку, до речі, побачили не лише запоріжці, а й кияни, мешканці інших міст, окреслила нові тенденції розвитку історичної теми в українському мистецтві. Твори, за умовами акції подаровані Запорізькій організації НСХУ, увійдуть до колекції Галереї сучасного мистецтва, яку планується відкрити у Запоріжжі. Сподіваємося, що проведення щорічних пленерів "Хортиця крізь віки" підвищуватиме престиж цього мистецького заходу, до нього долучатимуться нові учасники. Запорізька організація Національної спілки художників України запрошує до співпраці усіх, кому небайдужа доля історичного жанру в сучасному українському мистецтві.

Учасники пленера

Оксана АЛЕКСЄЄВА,
мистецтвознавець

СТУСІВСЬКІ ЧИТАННЯ

У Донецькій обласній бібліотеці ім. Крупської пройшли перші Стусівські читання, організовані членами оргкомітету Донбаського історико-літературного музею В. Стуса.

У вступному слові його голова Олег Федоров відзначив активність громадського руху донецького краю у питанні увічнення пам'яті відомого поета-правозахисника, Героя України Василя Стуса.

Про громадянський подвиг Василя Стуса, особливості його поезії, зв'язок з Донеччиною говорили у своїх виступах доцент Слов'янського педагогічного університету, член НСПУ Валерій Романько, асистент кафедри української мови та літератури Донецького національного університету Сергій Несвіт, аспірант цього ж вузу Володимир Кузнєцов, член НСПУ, поет Віталій Павловський. Своїми спогадами про Стуса-студента поділився Георгій Правдиченко, який у 1952–1957 роках був викладачем Сталінського педінституту і керував педагогічною практикою майбутнього поета-правозахисника.

Художник Михайло Кушнір познайомив присутніх з художнім панно "Се ми, пресвята Богородице...", на якому зображені визначні особистості України.

На читаннях звучали вірші місцевих поетів, присвячені Стусу, Україні; переглянуто відеофільм про нелегку долю поета-земляка. Велику виставку творів Стуса та літератури про нього підготували працівники обласної бібліотеки ім. Крупської. Вів Стусівські читання координатор оргкомітету Донбаського історико-літературного музею Олександр Гросов.

До розуміння подвигу Стуса нам ще треба пройти довгий шлях. Для мешканців Донеччини цей шлях є не таким вже й легким, і розпочався він уже добрих десяток років тому. Свідченням цього є музей Стуса у шахтарській Горлівці, меморіальна дошка на будинку філологічного факультету Донецького національного університету, який свого часу закінчив Стус, ряд цікавих видань, присвячених пам'яті поета, і, звичайно, ось ці читання, які планується проводити щорічно.

Валерій РОМАНЬКО,
член НСПУ,
м. Слов'янськ Донецької обл.

КОЛЕКЦІЯ

ЗОЛОТІ СКАРБИ СТАРОДАВНЬОЇ УКРАЇНИ

Терени України багатющі на багатовікову традицію не лише у звичаях і обрядах, а й матеріальних цінностях. Це наочно продемонструвала нещодавно відкрита у столичному Будинку офіцерів виставка "Золоті скарби стародавньої України", організована Інститутом археології Національної академії наук України, Центральним музеєм Збройних Сил України та Державним підприємством "Укроборонсервіс". Виставка презентує широкому колу відвідувачів унікальні речі, знайдені в ході археологічних досліджень на території України співробітниками Інституту археології НАН України у другій половині XX– на початку XXI століття.

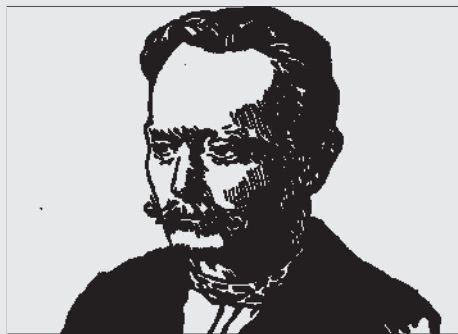
Віковий діапазон речей, що представлені на виставці, коливається від IX–VIII ст. до н. е. до XIII ст. н. е. Багаторічні археологічні дослідження Інституту археології свідчать про неабиякі здобутки. Тому з колекції Інституту на виставці були представлені експонати, яких нараховується близько 2500. Серед них домінували побутові речі, предмети озброєння та військового обладнку, прикраси. Ці знахідки дозволяють реконструювати життя, побут, культуру, військову справу, історію племен, що жили на території нинішньої України. Без розуміння минулого не зрозумієш майбутнього – ці слова вплелися мов кредо у сутність виставки, яка першочергово поликана на усвідомлення і розуміння відвідувачами нашої історії і культури. Чарующі знахідки ніби ще й досі насичені силами, які вкладалися майстрами у вироби. Надзвичайно цікава і повна історичного матеріалу виставка надала чудовий шанс доторкнутися до історії минулого і вдихнути аромат вічного.

Ярина МИХАЛЬОНОК

ПОСТАТІ

ІВАН ФРАНКО І МИКОЛА МІХНОВСЬКИЙ

Поточний рік проходить під знаком відзначення 150-річчя з дня народження Івана Франка. Природно, що в пресі з'являється чимало публікацій, присвячених цьому ювілею. На жаль, нерідко творчість видатного письменника, філософа, політичного діяча трактується з порушенням історичної правди. Відчутна тенденція перетворення вічного революціонера, Каменяра в такого собі травоїдного драгоманівця, мало не русофіла. Замовчується та знакова обставина, що світогляд Івана Франка з літами ставав усе націоналістичнішим, чому великою мірою сприяла його дружба з автором знаменитої "Самостійної України" Миколою Міхновським.

Ще із 1891 року Міхновський став одним із засновників "Братства Тарасівців" — групи українських націоналістів, які в Каневі, на могилі Тараса Шевченка, поклялися самовіддано боротися за незалежну Україну.

1899 року, переселившись до Харкова, адвокат Міхновський стає творцем Революційної Української Партії і української Народної Партії, а також української організації "Оборона України". 1900 року в листі на ім'я російського міністра внутрішніх справ Синягіна він писав: "Українська нація повинна здобути свободу, хоча б і захиталася вся російська імперія. Мусить добути собі визволення з рабств національного і політичного. Хоч би пролились ріки крові".

Міхновський видавав першу в Наддніпрянщині українську газету "Хлібороб", редагував газети "Слобожанщина" та "Сніп". Його перу належать "Десять заповідей Української Народної Партії", за читання і поширення якої жандарми переслідували студентів Київського університету. Декалог Миколи Міхновського проголошував: "Україна для українців! Отже, вигонь звідусіль із України чужинців-гнобителів!

Не вбивай Україну своєю байдужістю до всенародних інтересів.

Не обкрадай власного народу, працюючи на ворогів України.

Допомагай своєму землякові поперед усіх. Держись купи.

Не бери собі дружини з чужинців, бо твої діти будуть тобі ворогами..."

Діяльність Миколи Міхновського привернула пильну увагу і велику симпатію Івана Франка.

Так, заснувавши 1898 року видання "Русини XX століття", Міхновський через газети "Буковина" і "Русини" звернувся до видатних діячів з проханням надсилати йому свої кореспонденції. Серед тих, хто відгукнувся на цю пропозицію, був Іван Франко. Велике враження на нього справила брошура Міхновського "Самостійна Україна", що вийшла друком 1900 року. Ідеї, проповідувані Міхновським, сприяли переходу Франка з позицій соціалізму на позиції націоналізму. На знак пошани і вдячності Іван Франко подарував Миколі Міхновському свій портрет.

Микола БАРБОН,
м. Київ

ПОСТАТЬ

ФІЛОСОФ СЕРЦЯ

ВИПОВНИЛОСЯ 130 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ПАМФІЛА ЮРКЕВИЧА

Так сталося, що імена багатьох достойників у нас звикли згадувати лише з нагоди ювілеїв або державних свят. Деяких – "канонізувати", обвішувати їхніми портретами шкільні кабінети й приставляти вчительку, котра перманентно твердить: "ви мусите їх любити". Деяких звикли "дарувати" іншим культурам – приміром, на наших книжкових розкладках легко можна знайти праці академіка Володимира Вернадського, видані в серії (!) "Великие русские мыслители". А деяких узагалі забувати, особливо тих, котрі дбали про духовність, а не вплутувалися в політику. На жаль, з-поміж них загубилося й ім'я одного з найбільших українських філософів – Памфіла Юркевича.

Навіть точно не відома дата його народження: в одних джерелах зазначається 16 (28) лютого 1826 року, в інших – 16 березня 1827 року. Проте знаємо, що побачив світ філософ у селі Ліпляве Золотоніського повіту на Полтавщині в родині православного священика, потім навчався в полтавській семінарії. Кажуть, що саме тут у хлопця з'явилася думка стати лікарем, та незабаром він відмовився від неї й, вірний родинній традиції, 1847 року вступив до Київської духовної академії, яку закінчив 1851 року. А далі розпочалася блискуча кар'єра філософа. 1852 року він – магістр і бакалавр, 1853 – його нагороджено грамотою Священного Синоду, у 1854–1857 роках він уже асистент інспектора Академії, а з 1857 обіймає посаду професора філософії й німецької мови. І це в той час, коли курси філософії були вилучені з університетської освіти Російської імперії. Відтак єдиними осередками філософської освіти довгі десять років залишалися саме духовні заклади.

Цей період життя Юркевича відобразив у повісті "Хмари" його студент Іван Нечуй-Левицький. В образі професора Дашковича, прототипом якого й став видатний мислитель, ми бачимо людину, котра фактично живе філософією, намагаючись почерез неї збагнути світ і донести це знання до своїх учнів.

І саме в цей період Памфіл Юркевич пише свої найвагоміші праці: "Ідея", "Серце і його значення у духовному житті людини згідно з ученням Слова Божого", "З науки про людський дух", "Матеріалізм та завдання філософії", "Мир з ближнім як умова християнського співжиття", "З приводу статей богословського змісту, вміщених у філософському Лексиконі", "Докази буття Божого". Як бачимо, усі вони пронизані глибоким християнським струменем, фактично Памфіл Юркевич продовжив найкращі традиції київської філософської школи періоду її розквіту. І в центрі його вчення – людське серце, про яке автор говорить як про вмістилище людських почуттів: "Серце є осердя душевного й духовного життя людини. Так, у серці зачинається й зароджується рішучість людини на ті чи інші вчинки; у ньому виникають різноманітні наміри й бажання; воно є місцище волі та її жадань". Такі думки, у свою чергу, є продовженням концепції серця, котру розробляли українські любомудри від часів бароко, адже зустрічаємо її в писаннях Кирила Транквіліона-Ставровецького, Іоаникія Галятовського, Григорія Сковороди.

Відтак, після "реабілітації" філософії російським чиновництвом та повернення її до університетських авдиторій, імперське міністерство освіти запрошує Памфіла Юркевича на посаду професора московського університету, фактично визнаючи неабияке обдарування київського професора. Отож, 1861 року він переїздить до Москви, де незабаром очолює кафедру, а з 1869 стає виконувачем обов'язків декана історико-філологічного факультету.

На жаль, Юркевич продовжив "традицію" київської школи не лише в філософії, він повторив у чомусь долю своїх земляків у Москві. Дуже швидко він зіткнувся з нерозумінням, котре перейшло в несприйняття, ба, навіть у певну агресію тамтешніх "освічених" кіл. Річ у тому, що якось, прочитавши в журналі "Современник" безладно написану статтю "Антропологічний принцип у філософії" Ніколая Чернишевського, Юркевич розкритикував її безпорадний стиль. Однак згаданий опус чомусь мав великий вплив на тодішню російську інтелігенцію, тож на Юркевича посипалися звинувачення в ретроградстві, мракобіссі, некомпетентності, і чи не найголовніше – в тому, що він українець. Звичайно, все це підірвало сили мислителя. До всіх цих обставин додався ще один важкий удар – несподівана смерть дружини. Усе це позначилося на здоров'ї філософа, й 4 жовтня 1874 року він полишив цей світ. Його спадщина майже на століття була викреслена з наукового обігу й повернулася лише на початку 90-х років минулого століття.

Катерина БОРИСЕНКО

ВІД АВТОРА

ПОВЕРНЕННЯ "ОДНОЛЮБА"

Що не кажіть, а наше життя таки сповнене парадоксів, і не все так гладко й одноманітно, як це нам намагаються подати численні рекламні телеролики. Бо, якщо їм довіритися, то можна подумати, що нас нічого більше не цікавить, крім великого прання чужої брудної білизни та набридлих хохмочок Задорнова чи "аншлагівської" братії. А щоб сподіватися на успіх публіки в Палаці культури "Україна", потрібно щонайменше з місяць не злазити з телеекранів та FM-мок, розповідаючи усім, який ти талановитий та неповторний.

Віталій Свирид належить зовсім до іншої категорії артистів. Вперше його ім'я голосно зазвучало в 1989 році після чернівецької "Червоної рути" (хоча до цього була робота в "Укрконцерті", кількох професійних естрадних колективах, зокрема й із Валерієм Леонтьєвим), коли замість традиційних "чічок-смерічок" зі сцени пролунало проникливе костенківське "Різьбить печаль свої деревори" чи павличкове "Моя любове, ти, як Бог, я вже не вірю, що ти є". Свирид був одним із тих, хто почав співати не банальні "тексти", а високу поезію. І цього не можна було не помітити. А може, впав у очі його талант співати без фальшу – тобто, не просто правильно потрапляти в ноти, а вміти не кривити душею. А це в час, коли нас намагаються переконати, що все і всі продаються і купуються, просто в кожного – своя ціна, багато про що говорить.

Тоді, на початку 90-х, коли все іще трималося переважно на особистих симпатіях, і музичні редактори могли ставити "некомерційні" пісні (тобто ті, за які не заплачено), Віталій Свирид активно крутився і на телебаченні, і на радіо. А як настали часи, коли все почали вирішувати гроші і "розкрутка", він відійшов у тінь – зайнявся домашнім господарством у Боярці, власноручно збудував теплицю, сауну, а поза тим – писав нові пісні і час від часу виїжджав для участі в благодійних концертах та на гастролі з "Мен саундом" до Франції чи США. Так тривало майже 10 років – скільки за цей час спалахнуло й згасло "розкручених" зірочок!

"Свирид, звичайно, дуже гарний співак, але його ж майже ніде не чути. Навряд чи він збере навіть півзали "України", – скептично відреагував один мій знайомий на запрошення піти на ювілейний концерт Віталія Свирида "Однолюб" з нагоди 30-річчя творчої діяльності. Однак дійсність перевершила усі сподівання. "Проходьте, будь ласка, на балкон, в партері немає жодного вільного місця. А там, може, ще знайдете", – зупинила нас біля дверей дівчина-адміністратор.

Зала й справді була переповнена людьми й емоціями. Майже після кожної пісні до сцени прямували вдячні слухачі з букетами квітів. ("Цікаво, а Малахова теж так люблять?" – майнуло в голові). Привітати колегу з подвійним ювілеєм (у квітні Віталію виповнюється 50 років) прийшли Анатолій Матвійчук, Марина Одольська, Володимир Гризлов, Тарас Петриненко з Тетяною Горобець та гурт "Мен саунд". І сам Віталій на одному подиху дві з половиною години відспівав наживо (нині не кожен навіть народний артист одважиться на таке).

Поверталася додому, а в голові крутилася одна думка: цікаво, чи був на концерті хоча б один чиновник від Міністерства культури? "Уже скільки років намагаємося "пробити" Свиридові звання заслуженого артиста – а як стіна. Кажуть, що не знають такого співака", – випадково почула за кулісами після концерту. А може, вони теж дивляться виключно телевізор і довіряють рекламі?

Того вечора біля палацу культури "Україна" скупчення "Мерседесів" та BMW помічено не було. Люди після концерту роз'їжджалися громадським транспортом. Власне, це й був наш народ – такий як є. І цим усе сказано.

Наталка ПОЗНЯК-ХОМЕНКО,
поетка, м. Київ

ПРЕМ'ЄРА

ТРУБА

МОЛОДИЙ ТЕАТР ПОСТАВИВ "МОСКОВІАДУ" ЮРІЯ АНДРУХОВИЧА

"Братам – газ, нам – труба". У вісімдесятих полюбляли розповідати пошепки, як цю фразу написав якийсь жартівник великими літерами на трубі газопроводу "Уренґой – Помари – Ужгород" саме поруч із автострадою, а "дурні каґебісти" лише за тиждень здогадалися, чому народ сміявся... Воно, звісно, анекдот, але вельми симптоматичний у контексті нашої трьохсотлітньої безпросвітної "московіади", котра, як бачимо з нюансів сучасного експлуатування згаданої труби, ще не раз нам гикнеться...

"Московіада" – це, власне кажучи, спосіб "совіцького житія", "совкова свідомість"; сам же термін упровадив у "ширвжиток" популярний письменник Юрій Андрухович, видавши десяток років тому роман із такою назвою про очевидні-неймовірні пригоди українського поета з підозрілим іменем Отто фон Ф. у столиці "всея русі". Минулих вихідних столичний Молодий театр запропонував першу сценічну версію цього запаморочливого дійства – цілої доби в лабетах гидотного міста, позначеної відкладанням у шлунку дев'яти шарів алкоголю і відвідуванням його найсимптоматичніших місць, від різноманітних "ганделиків" та підземель, де можна зустріти навіть "пацюків-мутантів", до (у сценічній версії) катівні КҐБ. Та й про трубу ми спочатку згадали невипадково – труба була ключовою частиною декорацій, причому не лише сцени, а й самої зали, подекуди навіть заступаючи глядачам якісь частинки дійства; утім, глядачі не ремствували, мабуть, "звикли". Тим паче, що на ній однаково висіла табличка з чисто московським написом "не работает". Ба, навіть запрошував глядачів до зали не традиційний театральний дзвінок, а... моторошний бій курантів.

Роман Андруховича, попри весь його постмодерно-ігровий характер, тяжко назвати сценічним – радше кінематографічним (шкода, що фільму за ним поки що не зняли), – однак режисеру Станіславу Мойсееву вдалося майже не спотворити тексту. Принаймні проблеми студента-поета Отто фон Ф. – безпробудне ("разухабістое" – що не кажіть, а мова найкраще виказує "національний характер") пияцтво; "друзі-інтернаціоналісти" з шовіністами, кагебістами і просто "членами партії" включно; жінки тощо – так само старанно й маніякально-награно-методично розкладаються по поличках. І так само очевидно, що це проблеми, "народжені в СРСР" – сиріч, "народжених в СРСР"...

І все це – із майже балетними танцями, із масою спецефектів (такі собі "зоряні війни менталітетів"), які подекуди навіть заступали дійство, а головне – із численними украй влучними і все ще украй актуальними жартами, котрі місцями взагалі прочитуються як політично злободенні. На жаль...

Головну роль поета Отто фон Ф. блискуче виконав Остап Ступка. На сцені й у гримі він несподівано виявився разюче подібним до... Юрія Андруховича, що неабияк потішило шанувальників письменника.

Як у романі, так і в постановці все закінчується щасливо – герой успішно зносить усі перипетії, включно з кагебістською бриднею і кінськими дозами алкоголю, й благополучно повертається додому. От лише чому й удома так безцеремонно доймає нас досі вся ця "московіада"? Питання, німо звернене до залу цією постановкою Молодого театру, залишається відкритим і актуальним. Помислити над ним автори закономірно пропонують кожному з нас – адже змінити щось насправді можна лише в собі...

Іван АНДРУСЯК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 1000 000 примірників
Ціна договірна